

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣ, κατά Σεπτέμβριον τοῦ 1888.

ΑΡΙΘ. 9

Ο ΖΩΗΡΟΣ ΑΓΑΠΩΝ ΤΗΝ ΣΥΜΠΑΝΕΣΤΡΟΦΗΝ
ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ ΤΗΝ
ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ
ΠΡΙΝ ΕΛΘΗ Ο ΖΩΗΡΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ
'ΑΜΑ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΖΩΗΡΟΝ.

Η ΕΠΙΣΚΕΥΪΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΥΪΣ ΤΟΥ ΖΩΗΡΟΥ

καλός σου δίδω πάλιν τὴν ἀγάπην μου καὶ τὰ φι-
λιά μου, (Ἀσπαζομένη αὐτὸν) ἀλλά... (Μετὰ σο-
βαρότητος) κῆτοςτε καλά, ὑπ' αὐτὸν μόνον τὸν
ἄρον: νὰ εἶσαι καλός.

ΙΦΙΚΡ. (Ἐντόμως) Ὁ θὰ εἶμαι, μητέρα, θὰ εἶμαι
(Ἐναγκαλιζόμενος τὸν Στάθη) Στάθη, ὄση λύπη
σ' ἔκαμα καὶ ἡσθάνθης θὰ σοῦ τὴν κάμω ὅλη
χαρὰ, γιατί θὰ σ' ἀγαπῶ, Στάθη.

ΧΑΡΙΚΑ. (περιχαρῆς) Τί ὠραία ποῦνε τόρα!
ΜΗΤΗΡ. (Ἀσπαζομένη τὸν Ἰφικράτη) Εὖγε, Ἰ-
φικράτη μου, τόρα σέ ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ
πάντοτε ὅσον συμπαθεῖς, ἔσον ἀγαπᾷς ἐκείνους
ὅπου ἔχουν περισσοτέρην ἀνάγκην συμπαθείας
καὶ ἀγάπης.

ΙΦΙΚΡ. (Ἐντόμως) Ὁ θὰ ἰδῆς, μητέρα, θὰ ἰδῆς...
ΜΗΤΗΡ. Καὶ νὰ ἐνθυμηθῆς τί σοῦ λέγω: Ὁ θὰ
εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου
τότε· ἡ εὐεργεσία προξενεὶ περισσοτέρην εὐχα-
ρίστησιν εἰς ὅποιον τὴν κάμνει παρά εἰς ὅποιον
τὴν λαμβάνει· καὶ εἶνε εὐεργεσία ν' ἀγαπᾷς
κανεῖς τοὺς δυστυχεῖς, ἡ μεγαλειτέρα εὐεργεσία
τὴν ὅποιον εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ τοῖς κάμῃ. Διὰ

τοῦτο πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷς τὸν καυμένο τὸν
Στάθη.

ΙΦΙΚΡ. (Ἐντόμως) Ὁ θὰ τὸν ἀγαπῶ, θὰ τὸν ἀγαπῶ!
ΣΤΑΘ. (Ἀκροῦν καὶ ἡλίθιος σχεδὸν ἀπὸ τὴν χαρὰν
του) Ὡ! Ὡ! (βλέπων ἐπὶ τῆς καθέκτας τὸ γράμμα
του, τὸ λαμβάνα μετ' ὀρμῆς καὶ τὸ σιγᾷ) Κ' ἐγὼ
λοιπὸν τὸ σιγῶ αὐτὸ τὸ κακὸ τὸ γράμμα, καὶ
θὰ γράψω ἕνα ἄλλο, καλὸ, τῆς μητέρας μου, νὰ
τῆς λέγω πῶς εἶμαι εὐτυχής, εὐτυχής!

ΙΦΙΚΡ. Ἀλλὰ νὰ ἐλοῖς κάτω εἰς τὸ δωματιὸν
μου νὰ τὸ γράψῃς ὡ μὴ φοβῆσαι· δὲν εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ κρυφθῇς εἰς τὴ σοφίτα· δὲν θὰ σὲ
πειράξῃ κανεὶς πλέον, κανεὶς!...

ΧΑΡΙΚΑ. (Προχωροῦσα πρὸς τὸν Ἰφικράτην) Κ'
ἐγὼ ἤθελα ἄλλη μιά φορὰ νὰ ἤμουν μεγάλη σὲν
τὴν μητέρα.

ΙΦΙΚΡ. Γιατί;
ΧΑΡΙΚΑ. (Γελῶσα) Για νὰ σὲ πάρω, ἔτσι, σὲν
τὴν μητέρα, ἔστιν ἀγκαλιὰ μου, καὶ νὰ σὲ φιλήσω
(τὸν φιλεῖ) καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ: Εὖγε, Ἰφικράτη!
Τώρα ποῦ ἔγεννες καλός, σ' ἀγαπῶ! (Ὁλοὶ γελῶσι)
Αἴμυδιος εἰμαρμένος

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΝ

Ὁ Λεπτοπούπουλος
ἔχασε τὴν μαμά του.
Ἄλλοίμονον! χθὲς τὴν
ἔβαλαν εἰς τὴν κατσαρόλα,
τὴν καυμένη τὴν μαμά
τοῦ Λεπτοπούπουλου!

Ποῖος τόρα θὰ τὸν ἀ-
γαπᾷ τὸν Λεπτοπούπουλο,
ποῖος θὰ τὸν συμβουλεύῃ,
ποῖος θὰ φροντίξῃ δι' αὐτόν;
Τοῦ διδοῦν πολὺ καλὸ
φαγητὸ νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ
μόνον φαγητὸ θέλει κανεὶς
εἰς αὐτόν τὸν κόσμον;

Καὶ ἐπειτα ὁ Λεπτο-
πούπουλος κρῦναι ἄχ!
δὲν ἔχει πλέον τὴν καλή
του τὴν μαμά νὰ τὸν παιρ-
νῇ κάτω ἀπὸ τὴν φτεροῦγά
της καὶ νὰ τὸν ζεσταῖν
με τὴν γλυκεῖαν ζεστήν
τοῦ σώματός της.

Ὁ Λεπτοπούπουλος
ζητεῖ παντοῦ τὴν μαμά

τοῦ· τρέχει ἐπάνω κάτω,
καὶ εὐρίσκει τὴν θύραν ἀ-
νοικτὴν.

Ὡ! ἀλλά; τί εἶνε ἐκεῖ;
Εἶνε ζεστά, εἶνε μαλακού-
ταικα, εἶνε πολὺ εὐχάρι-
στα. Ὅσον νὰ εἶνε κάτω
ἀπὸ τὰ πτερὰ τῆς μαμάς.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ
ὅποιον ομοιάζει με τὴν
μαμάν, εἶνε ἐν ζεσκони-
στήριον ἀπὸ πτερὰ, τὸ
ὅποιον ἐλησμωνήσαν ἐκεῖ
εἰς μίαν ἄκραν.

Ὁ Λεπτοπούπουλος
παρᾶχύνεται μέσα εἰς τὰ
πούπουλα· γαργαλίεται
ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν. Τί
ὠραία ποῦ εἶνε ἐδῶ! λέ-
γει με τὸν νοῦν του:

Καὶ τόσο ὠραία εἶνε
ὥστε ἀποκοιμᾶται καὶ ὀ-
νειρεύεται ὅτι ξαναῆρε
τὴν μαμά του.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΣΚΩΛΗΚΕΣ

(ΛΑΛΗΓΟΡΙΑ)

—Θεῖε, ἠρώτησε πάλιν ἡ Τίτα στρα-
φείσα πρὸς αὐτόν, τὸ ἐνθυμοῦνται αἱ πε-
ταλοῦδαι ὅτι μίαν φορὰν ἦσαν σκώληκες
καὶ κάμπαι;

Ὁ θεὸς τῆς ἐμεδιάσε καὶ τῇ ἀπήγ-
τησεν:

—Ὅχι, δὲν τὸ ἐνθυμοῦνται.
— Καὶ ποῖος σοῦ τὸ εἶπε; ἠρώτησε δυσπι-
στοῦσα ἡ Τίτα.
— Μοῦ τὸ εἶπεν ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος, ὁ
ὅποιος ἐγνώριζε πολὺ καλά τὰς πεταλοῦδας καὶ
τοὺς σκώληκας· μοὶ διηγῆθη μάλιστα καὶ μίαν
ἱστορίαν.

—Μίαν ἱστορίαν; ἀνερώνησεν ἡ Τίτα ἀνοιξάσα
περιεργότατους τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ πλησιά-
σασα πρὸς τὸν θεὸν της.
—Θέλεις νὰ σοῦ τὴν διηγῆθῶ αὐτὴν τὴν ἱστο-
ρίαν;

—Ναί, σὲ παρακαλῶ πολὺ, θεῖέ μου.
«— Μίαν ἡμέραν, ἤρχησεν ὁ θεὸς της, ἕνας
μικρὸς σκώληξ ἔστρετο μετ' ἐν τῇ κοιλίᾳ του,
ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ζητῶν νὰ εὕρῃ κάτι νὰ
φάγῃ, ἐν ᾧ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸν πεταλοῦσαι καὶ
ἀλλὰ ἐντομα ἐπέτον ζωηρὰ καὶ ἔλαμπον τὰ πτε-
ρά των εἰς τὸν ἥλιον.

» Ὁ μικρὸς σκώληξ ἐστέναξεν:
«— Δυστυχία, εἶπε, ζωὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδικὴ μας! Μόλις
εἰμποροῦμεν νὰ κινηθῶμεν ἀπὸ τὴν θέσιν
μας καὶ αὐτὸ πάλιν με τόσο κόπον, καὶ ποτὲ
δὲν εἰμποροῦμεν κ' ἡμεῖς νὰ κάμωμεν κανέν τα-
ξίδιον, νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἄλλους τόπους καὶ νὰ
ἴδωμεν ἄλλα πράγματα. Ἐλθέθα καταδικασμένοι
αἰωνίως νὰ κυλώμεθα εἰς τὴν λάσπην κινδυνεύον-
τες κάθε στιγμήν νὰ σκοτωθῶμεν εἴτε ἀπὸ τὸ
ὑπόδημα κανενὸς ἀνθρώπου, εἴτε ἀπὸ τὸν τροχὸν
καμμιάς ἀμάξης· ἂν καμμίαν φορὰν ἀποφασίσωμεν
νὰ σαρφαλώσωμεν εἰς κανέν φυτόν, ὁ ἴδρῶς μας
τρέχει ὡς ἂν ποτάμι, καὶ ἂρ' οὐ ἀναβῶμεν μόλις
εὐρίσκομεν κανέν ξηρὸν φυλαράκι νὰ φάγωμεν,
διότι σπανίως, πολὺ σπανίως εὐρίσκομεν καὶ κανέν
ἄνθος.

» Ὁ μικρὸς σκώληξ ἔσφρη ὀλίγον ἐπὶ τῆς
ὕγρας χλόης, καὶ ἐπανέλαθε:
«— Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν μᾶς λυπεῖται, κανεὶς
δὲν μᾶς εὐσπλαγχιζέται. Αὐτὰ τὰ ὑπερήφανα
ἐντομα τὰ ὅποια πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν
μας, αἱ χρυσοῦμαι, αἱ πεταλοῦδαι, αἱ μέλισσαι
οὕτε κἂν μᾶς συλλογιζονται. Αὐταὶ περνοῦν ζωὴ!

—Τὶ δύσκολα πράγματα ἐρω-
τάτε σεις τὰ παιδιά, εἶπεν ἡ
μητήρ. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.
Δὲν ἐρωτᾷς καλλίτερα τὸν θεόν σου, ποῦ ἐδιὰ-
βασε τόσα βιβλία;

μέ μαύρα, μαύρα δάκρυα; Άχι ποιός θά νά βωτήση μέσ' σ'τό σκατάδι έρημη φτωχή άν ξεψυχήση; Κανείς δέν κλαίει, γιά φτωχούς νά κλαίη τίνος πρέπει! κανείς; Άι άχι! ό θεός όπου ψηλά τούς βλέπει, εκείνος πού τούς έδωκε τήν τόση συμφορά των, όπου γιά πόνους μοναχά τούς έφερε σ'τή γη έβαλε ήλιο πειδ λαμπρό νά φέγγη σ'τήν καρδιά των, όπου τόν λέν σ'οργή.

Γ.

Ναι! τέτοιος ήλιος έλαμπε σ'αυτή στήθη του παιδιού της, κι όταν εκείνη εκλαίει τή μαύρη της τήν μοίρα ό έγγελάς του τώφερε σ'της έρωστος τή θύρα κί ήλα, όλα τάκουσε τά λόγια του γιατρού της. — Έγώ, εκσέφη, τήν καλή μητέρα μου θά σώσω, θά φέρω έγώ τόν γιατρικό, έγώ θά τής τόν δώσω. Πετάξ' τρελλά άπ' τή χαρά κ' ένα σταμνί άρπάξει κ' εύθός τρεχάτο έρχεται σ' ένα μικρό λειβάδι πού λάμπει ό ήλιος—και εκεί άντίκρυ του τόν βάζει γιά νά γεμίση τόν σταμνί άκτίνας ως τόν βρόδου. Πόσαις έλπίδες τώτρεφαν σάν έριχνε τόν μάτι και έδλεπε τή στάμνα του ήλιο παντού γεμάτη!

Δ.

Όταν ή ώρα πέρασε κι άρχισε νά βραδιάζει εκείνα όλο προσοχή μέ τόν μικρό του χέρι γιά νά μή φύγη ό ήλιος του τή στάμνα του σκεπάζει και έρχεται περήφανο σ'αυτή στήθη τήν φέρη. Ναι ή υπερηφάνια μόνον σ' αυτόν αξίζει. Πού τέτοια άγάπη άληθινή τή στήθη του σπάζει. Τήν πόρτα τής μητέρας του άνοίγει και φωνάζει: «Μητέρα μου, τόν γιατρικό πού ό γιατρός προσέδωκε «έγώ σου τώφερα, έγώ, έγώ θά νά σέ γιάνω.» και ξεσκεπάζει τόν σταμνί σ'τό στρώμα της άπάνω. Τά άγκαλιάζει μέ χαρά ή μάνα του και κλαίει και μέ φωνή τρεμουλιαστή κι άδύνατη τού λέει: «Παιδί μου, ή άγάπη σου μονάχα θά μέ γιάνη «αυτή, αυτή μου φθάνει.»

Πλημμύριζαν σ'αυτή μάτια της θολά τά δάκρυά της και έπεχαν ώσαν βροχή σ'αδέρφωτα μαγουλά της. «Η μάνα έγεινε καλά άπ' τή χαρά της τήν πολλή γιάτ' ήρε ήλιο πειδ θερμό, πειδ λαμπρό άκόμα και σφίγγει τόν παιδάκι της σ'τήν άγκαλιά και δέν μιλεί και τόν φιλεί γλυκά, γλυκά και τόν φιλεί σ'τό στόμα. «Η μάνα έγεινε καλά, ή μάνα θά νά ζήση» «Άχι ή άγάπη και νεκρούς μπορεί νά αναστήση!

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ

Εκ τών λαβόντων μέρος εις τόν έκτον διαγωνισμόν «της Διαπλάσεως», τόν προθαθέντα έν τφ φυλλαδίφ του παρελθόντος Ίουλλου, εκρίθησαν άξιοι:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Μικρά Σεισοιρήθρα, 9 ετών

Του πρώτου επαίνου

Αριέττα Αργέντη, 9 ετών

Του δευτέρου επαίνου

Ζεφύριος Αύρα, 14 ετών

Ευφήμου μνείας

(9 μετά τόν όνομα αριθμός δηλοει τόν έτη της ηλικίας)

Απτερος Νίκη, 14.—Κλεάνθης Θεοδωρίδης, 14.—Απόλλων ό Μουσηγέτης, 11.—Υποκόμης τής Βραζελόνης, 13.—Ποικιλανθίς, 11 3/12.—Λαίλαψ, 10 1/2.—Ζιζιμπάμπουλας, 12.—Αλέξανδρος Σάτερ, 12.—Λέου-Ρουέι-Φό-Τσί-Λίν, 10.—

Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης, — Έλληνική Σημαία, 12.— Άνδρέας Α. Άντωνάκης, 14.—Σέρρειον Τείχος, 12.—Μικρά Έλαφος, 11.—Μικρός Καπουκίνος, 10.—Έρυθρός Ψιττακός, 11 1/12.—Άραβικός Ίππος, 14.—Αικατερίνη Χατζοπούλου, 12.—Μικρά Πεταλούδα, 13.—Αγραφιότης, 8.—Ροδόχρους Μηλέα, 10.—Έρυθρά Ίασπις, 13.—Αγλαία Χ. Καλαϊσάκη, 8.—Κροκόδειλος τής Νοτίου Αμερικής, 12.—Ι. Δ. Μυριαγκόπουλος, 11.—Πολυίστωρ.—Κρίνον του Άγρου, 12.—Ανθόστρωτον Δάσος, 11.—Ραταπλάν.—Αναστάσιος Α. Βούλγαρης.—Θρασύβουλος Α. Σ., 12.—Κορκοράν.—Κρικρικρί και Τουρουρού, 10.—Γραφα Δρύς, 9 4/12.—Γέρον Κηπουρός, 10 1/2.—Πειπερόσπυρον, 10.—Έλευθερία Πετροκοκκίνου, 9.

Και σήμερα πάλιν εορτάζει ή «Διάπλασις»!

Διότι έκαστος διαγωνισμός, τόν όποσον προτείνει εις τούς μικρούς της φίλους εινε εορτή δι' αυτήν άλλ' άχι από εκείνας τās εορτάς τās προωρισμένας διά τήν άργίαν, τās όποιας περιμένουν μέ τόσην άνυπομονήσαν μερικοί όκνηροί, όπως μή εργάζωνται' άχι έκαστος Διαγωνισμός εινε εορτή εργασιών διά τήν «Διάπλασιν» διότι ένοείτε βεβαίως πόση εργασία απαιτείται διά ν' αναγνώση σωρδν δλόκληρον διηγημάτων, ν' ανακαλύψη τόν προτέρημα και τόν ελάττωμα έκάστου, νά τά συγκρίνη πρds άλλα, νά κατατάξη εις μίαν τάξιν τά όμοια όπως άπειυθνη εις τούς γράφοντας αυτά τās αυτάς παρατηρήσεις, πρd πάντων δέ όπως αναγνώση τά γριφώδη σημεία, τά άκατάληπτα έκείνα γραφήματα μερικτών τd όποία δέν όμοιάζουν σχεδόν διόλου μέ τά γράμματα τής Έλληνικής γλώσσης και τd όποια δέν άπορρίπτει μόνον εξ άπλης άδροφροσύνης, ελπίζουσα ότι και όυτοι χάριν άδροφροσύνης πρds τήν «Διάπλασιν» θ' άποφασίσουν νά γράφουν ευαναγνώστως. Διότι δέν πιστεύομεν νά θέλουν βεβαίως νά πάθουν τά μάτια τής άγαπητής των «Διαπλάσεως» και νά τήν αναγκάσουν νά φορέση ματογυάλια ώσαν μάμημ ηόδοηκοντοϋτις.

Μεθ' όλα ταύτα ή «Διάπλασις» εινε πολύ ευχαριστημένη. Καθημένη εις τόν Γραφείον της — τd ειζεύρετε δέ βέβαια ότι τdρα μετεκομισθη εις κεντρικώτατον και ευρυχωρότατον Γραφείον παρά τήν πλατείαν του Συνατάγματος και κατά τήν όδόν Βουλής και Μουσών έν τή ύπ' αριθμόν 2 γωνιαία οίκία — φαντάζεται μέ τόν νοϋν της, τόν όποσον στέλλει εις όλας τās οίκίας, έδω, εις τās επαρχίας, εις τās νήσους, εις τήν Κωσταντινούπολιν, εις τόν Λονδίνον εις τήν Ρωσίαν, εις τήν Αμερικην και εις αυτήν τήν πετρώδη και άπροσπέλαστον Κετήγην του Μαυροβουνίου, τέλος πάντων πανταχού όπου υπάρχουν μικροί φίλοι και μικρά φίλαι της, και παρατηρεί όλους και όλας πws παρατηροϋν τās εικόνας του Διαγωνισμού, πws κάθηνται σκεπτικοί εις τόν τραπέζι των, πws ζητοϋν από τήν μικράν των κεφαλήν — άχι μικράν ένεκα του περιεχομένου της — νά τοίς ειπή τί νά γράψουν' και όταν επιτύχουν καμμίαν ιδέαν, τήν σκέπτονται πάλιν, γράφουν τόν διηγηματάκι των, τόν αντιγράφουν και τόν στέλλουν συγκεκμημένοι όλίγον και λέγοντες: εινε καλόν; θά βραβευθώ, θά επαίνεθώ τούλάχιστον; Νά τd ειξευρα από πρώτα τί θά μοϋ ειπή ή άγαπητή μου «Διάπλασις». Πόσον άνυπομονά!

«Ω! εις πόσα μέρη ειχε νά στείλη τόν νοϋν της ή «Διάπλασις»! Άν εις τόν παρελθόντα Διαγωνισμόν οι διαγωνισθέντες υπερέθησαν τούς έκατόν, τdρα όμως όλίγον έλειψε νά φθάσουν τούς διακοσίους. Εϊνε, ειζεύρετε πόσαι; Έ-κα-τόν ό-γδο-ή-κον-τα τέσ-σα-ρες. Τί πλήθος αϊ; Οι διαγωνισθέντες άποτελοϋν δλόκληρον λόγον.

Έκ τών 184 διαγωνισθέντων άπορρίπτονται α') πνές μέν διότι δέν έφύλαξαν τούς όρους του διαγωνισμού' β') άλλοι όστινες έπερπε νά έλθουν μαζί με τόν διηγημά των από τās πατρίδας των εις τόν Γραφείον μας και νά μας τd αναγώσουν, διότι ήμεις δέν κατορθώσαμεν νά τd αναγώσωμεν' γ') και άλλοι οι όποιοι ή θά εινε πάρα πολύ μικροί άκόμη, ή δέν ένόησαν τί θά ειπή διαγωνισμός και έγραψαν πράγματα όλος διόλου άσχετα πρds τās εικόνας.

Έκ τών ληφθέντων ύπ' όψιν:

Ο Ραταπλάν και ό Αναστάσιος Α. Βούλγαρης έγραψαν άπλην περιγραφην των εικόνων εις αυτάς ως και εις τόν Κρίνον του Άγρου και τόν Ανθόστρωτον Δάσος λέγομεν ότι τd διηγημα πρέπει νά γράφεται μέ τρόπον δεικνύοντα ότι τās εικόνας τās έκαμεν ό ζωγράφος άφ' όυ άνέγνωσε τόν διηγημα, και άχι ότι ό συγγραφεϋς ήρκέσθη εις άπλην περιγραφην των εικόνων.

αυτήν την ιδίαν φροντίζει ή μητέρα της. Άμα έπηρε ή κοϋκλα τόν καρέν, την έξέδωσε και την έβαλε κάτω από τή τραπέζι με τή μισοφούσταγον μόνον. Και αφού είδεν ότι τά ένδύματά της έχουν ανάγκην διορθώσεως εκάθησε να κάμη νυκτέρι διά να τά διορθώση έκοπτε, έρραπτε, έμβάλωνε και ή κοϋκλα παρητήρει με πολλήν εύγνωμοσύνην την μικράν της κυρίαν να εργάζεται προς χάριν της.

Κατόπιν επειδή ήσαν όλίγον λερωμένα τά έσωφάρια της κοϋκλας έβαλε μπουγάδα και τά έπλυνε και δέν ήθελε να κοιμηθή προτού τελειώσει τή δουλειά της, τόσο που και αυτή ή Άλκη, ή όποια ένύσταζε, έδαρθή να περιμένη πλέον και έφώναξε «γαϋ γαϋ» τή όποϊον εις εκείνην την περίστασιν έσήμανε «καλή νύκτα» και έπήγεν εις τή στρώμά της. Άλλά και ή κοϋκλα τή είχε πάρει δίπλα, διότι δέν ήτο συνειθισμένη να άγρηπνη σάν την κυρίαν της. Άμα έτελειώσε λοιπόν την πλύσιν ή Κλεονίκη άπλωσε τά ρούχα και έπηρε την κοϋκλα και την έβαλεν εις τή κρεβατάκι της, τή όποϊαν είχε καλοστρωμένον, και έπεσε και αύτη εις τή ιδιό της με ήσυχον τή κεφάλι της διότι είχε κάμη όλας της δουλειάς της ήμέρας. Τήν άλλην ήμέραν έσηκώθη πολύ ένωρίς διά να έτοιμάση τόν καρέν της κοϋκλας. Τόν έτοιμάσεν εις την μικράν της κοϋκλιναν και τής τόν έπήγεν εις τή κρεβάτι της όπου ήτο άκόμη έξαπλωμένη. Άλλά και διά την ψιφίνα έφρόντισεν, ή όποια έπεινα και ένιαούριζε επειδή δέν εύρε να φάγη κανένα ποντικόν τή νύκτα, και τής έδωσε ένα κομμάτι ψωμί. Διότι ή Κλεονίκη δέν τά έσάστιζε από την πολλήν δουλειά άλλ' έκαμνε όλα με την σειράν των. Ύστερα, αφού ένδυσε και έστόλισε καλά την κοϋκλα, την έβγαλε εις τόν κήτον περι-

μάτι ψωμί. Διότι ή Κλεονίκη δέν τά έσάστιζε από την πολλήν δουλειά άλλ' έκαμνε όλα με την σειράν των. Ύστερα, αφού ένδυσε και έστόλισε καλά την κοϋκλα, την έβγαλε εις τόν κήτον περι-

κτον με τή άμαξία της, επειδή είχαν άκούσει πως ό περιπατος ώρλαί πολύ εις την υγιειαν και έφρόντιζε να μη πάθη τίποτε ή κοϋκλά της.

— Άλλά δέν με λέγεις, Μούσα, έκαμα και εγώ τήν παρατήρησιν. αυτό είναι λοιπόν τή φρονιμον και έπιμελής κορχισιον τή όποϊον, αντί να μελετῶ τά μαθήματά του, διορθώνει την νύκτα τά φορέματα της κοϋκλας και αντί να κάμη κανέν χρησιμότερον έργον όλο με την κοϋκλα παίζει;

Τότε ή Μούσα με είδε θυμωμένη, άλλ' ύστερα έμειδιάσε και είπε:

— Παιδί μου, ή Κλεονίκη είναι πάντε χρόνιον μόνον και έρέτος τόν Σεπτέμβριον θά υπάγη πρώτην φοράν εις τή σχολειον. Τότε είμαι βεβίχθ ότι θά μελετῶ με έπιμελείαν και εις όλας τάς τάξεις θά παίρημ εύχρμόν άριστον. Διότι από μικρός ραίνεται καθίνας τί θά γίνη. Άραυ λοιπόν τώρα φροντίζει τόσο πολύ διά την κοϋκλά της, πολύ περισσότερον θά φροντίζη διά την οικογένειάν της όταν μεγαλώση. Τώρα φάπτε τά φορέματα της κοϋκλας διά να συνειθίζη, άλλ' έίτοιμης βελονιάς κάμηται που ούτε αύτη ή ιδία θά έδέχετο να φορέση ένδύματα έκαμμένα με τά χέρια της. Η κοϋκλα

όμως δέν είναι άκατάδεκτη. Κι τόν καρέν όπου ήγει ο θεός να τόν κάμη καρέν! Άλλ' ή κοϋκλα δέν έπει ποτέ της καλλίτερον και δι' αυτό της άρέσει. Άρμότερα όμως, όταν μάθη, και τόν καρέν θά φήνη και εις την κοϋκλιναν θά έπιστατῆ και τά ένδύματα της οικογενείας της θά τά διορθώνη και τά μαθήματα δέν θά παραμαλῆ. Διότι να εϊξεύρη πως όποιος από μικρός συνειθισθ εις την εργασία και όταν θά μεγαλώση θά είναι έπιμελής και φιλόπονος.

ΜΙΚΡΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑ, έτών 9

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Θεώρει την εύτυχίαν της Έλλάδος Ιδιήν σου εύτυχίαν, και την δυστυχίαν της Ιδιήν σου δυστυχίαν.

Έσο άξιχάπητος μόνον δι' αυτό του μέσου δύνασαι να είσαι πάντοτε εύτυχής.

Τίποτε δέν αποκτάται δίχως κόπον διά να θρησίη τις, πρέπει να σπειρή και διά να αισθανθῆ εύχαρίστησιν πρέπει να κοπιήση.

Διόλου δέν σε ώρλαει να βιάζησαι να τελειώνης τή έργον σου άρ' ού ήρηγες ν' άρχίσης τή φρονιμότερον είναι ν' άρχίσης έγκαίρως.

Όστις έν καιρῶ της εύτυχίας του φροντίζει μόνον περι έαυτού, έν καιρῶ της δυστυχίας του δέν έχει κανένα φίλον.

Πρέπει να πράττωμεν τή καλόν εις όλους, και όλους να τούς εύχαριστώμεν, διότι πολλάκις

συμβάνει να λάβωμεν την ανάγκην και τών μικροτέρων μας.

Όταν πράττης σὺ προς άλλον εύεργεσίαν λησμονεί αύτην όταν άλλος πράττη προς σέ εύεργεσίαν μή την λησμονῆς ποτέ.

Έχει εμπιστοσύνην εις τούς ανθρώπους οι όποιοι δέν φοβούνται να σὺ έμελογούν τά σφάλματά σου.

Διά να κυβερνήση τις τούς άλλους πρέπει πρώτον να εϊξεύρη να κυβερνή τόν έαυτόν του.

Το να εκτελώμεν τή καθήκόν μας είναι τόσο άπλοῦν πράγμα, ώστε δέν εϊμεθα άξιοι επαίνων δι' αυτό.

Όταν δέν εϊξεύρης τίποτε περι ενός ανθρώπου, σίωπα! όταν εϊξεύρης καλόν, σίωπα! όταν εϊξεύρης καλόν, ύμναιε.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΙΑΝ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ
ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΦΗΘΕΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΤΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ
ΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΝΗΗ

- ΑΧΙΛΛΕΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΠΟΗΜΑΤΑ. Τρεῖς τόμοι πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντες καὶ περιέχοντες τὰ ἀριστα ἔργα τοῦ συγγρένου ἔθνικοῦ ἡομιᾶ ποιητοῦ. Πωλοῦμενοι ἄλλαχού ἀντὶ δραχ. 15,15 παρέχονται ἀντὶ φρ. 11,60
- ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΝΔΕΒΑΔΩΝΟΣ ΒΑΡΘΟΛΩΗ. Δύο βιβλίοις τόμοι περιέχοντες γλαφυρωτάτην ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Ὁθωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πωλοῦμενοι ἄλλαχού οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 10 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 7,60
- ΣΠΥΡΙΑΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΨΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Τέσσαρες τόμοι ἐν οἷς ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ ἔξοχος ἱστοριογράφος ἀφηγᾶται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα. Πωλοῦμενος ἄλλαχού οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 12 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 8,95
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΟΔΟΠΟΡΟΣ. Ὁραϊότατον ἐπικολυρικὸν ποίημα τοῦ πατριωτικοῦ ποιητοῦ. Πωλοῦμενον ἀντὶ λεπτ. 80 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. —,45
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΧΑΡΙΤΙΝΗ. Συγκινητικώτατον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Πωλοῦμενον ἄλλαχού ἀντὶ δρ. 1. παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. —,55
- Π. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΔΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ, ἐν ᾧ ὁ μέγας ἠθικολόγος ἄγγλος φιλόσοφος διευτῶσει τοὺς ἀπαράβατους κανόνας καθ' οὓς διαπλάσσονται αἱ νεαραὶ ψυχαί. Πωλοῦμενον ἀντὶ δραχ. 2,30 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 1,45
- ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΚΡΗΤΟΓΘΕΙΑ. Ἠθικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ ἑλληνοπρεπῶς φέρεσθαι. Πωλομένη ἄλλαχού ἀντὶ δρ. 1,25 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. —,95
- ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΟΛΥΜΠΟΥ. Συλλογὴ δημοτικῶν ἀσματικῶν εἰκονιζόντων τὸν βίον τῶν ὑπερῆρανων παλληκαρίων καὶ ἐχόντων μεγαλεῖαν ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν. Πωλοῦμενα ἄλλαχού ἀντὶ δραχμ. 2,30 παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. φρ. 1,35
- ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΚΟΡΗ. Ἠθικὸν διήγημα πρὸς διάπλασιν τῶν παιδῶν. Πωλομένη λεπ. 60. . . ἀντὶ φρ. —,40

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία, ἕκαστον ἀπὸ αὐτῶν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἀποστέλλονται ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τιλῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἑσπερῇ ἑγγραφημένους καὶ ἑγγραμμένους συνδρομητὰς αὐτῆς διὰ τὸ ἔτος 1882. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀνωτέρω τῶν βιβλίων γίνεται καθ' ἓν τρόπον καὶ αἱ συνδρομαί, περὶ ὧν ἴδε κατωτέρω. ἢ

Ἐκάστη συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν», παρέχει τῇ συνδρομητῇ δικαίωμα πρὸς ἀγορὰν ἐνδὲς ἡμέρας ἀντιτύπου εἰς ἑκάστου βιβλίου.

Ἐκαστος συνδρομητῆς δύναται νὰ ζητήσῃ τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἢ δια ὀροῦ, ἢ ἐντὶ ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἐν μόνον.

 Οὐδενὶ ἀπολύτως στέλλονται βιβλία ἄνευ προπληρωμῆς.

Αἱ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» ΤΟΥ Κ. ΑἰΜΥΛΙΟΥ ΒΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

Πωλοῦμεναι ἐν τῇ Γραφεῖᾳ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιαύτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδομένους τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2, 50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστέλλόμενος φρ. 2, 80

Πωλεῖται καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ἀντὶ λεπτῶν 50

Συνδρομὴ ἑτήσια καὶ μόνον προπληρωπεία: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ αὐτῆς διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἔρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου

Συνδρομηταὶ ἑγγράφονται: κατὰ πάσαν ἑβδομῆν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους

Εἰς τοὺς προκηρῦσσοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἢ 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν πολλοῖν δωρεὰν καθ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἀριστεὶ δ' ἑκαστοὶς δραχ. 20 ἐπὶ τῆς 100 εἰς τοὺς κερματίζοντας καὶ ἐκείνας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων (τῶν 10—30 λεπτ.) Ἑλλήνων, καὶ εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον κερματίζουσας, ὡς καὶ δι' Ἀγγλοφιλίας καὶ Ἀμερικανικῶν ἐάν δι εἰς πολλοὶ διὰ χρηματομετρημάτων τῆς Ἑθνικῆς νόμισ. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἑπιταγῶν, διὰ τραπεζικοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ἀνατίμων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματομετρημάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' αὐτῆς πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Παρὰ τὴν κλεισίαν τοῦ Συντάγματος, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2, ἐν Ἀθήναις.